

noie Kjendskab til alle disse Forhold, ogsaa opkræver Bygningsafgiften, og at det ikke vilde være heldigt, om det gik over til en Autoritet, der vedrørte Staten.

Bjerring: Det er blot to Ord, jeg skal tillade mig at tilføie. Jeg skal først takke den høitærede Minister for de Dplysninger, han har givet, endstjøndt de just ikke i enhver Henseende ere saa aldeles glædelige, navnlig med Hensyn til Kjøbenhavns Rked. Alt, hvad jeg har faaet ud af den høitærede Ministers Udtalelse herom, er, at hvad Udgiften til Lønningen for Savnecapitainen angaaer, da ere vi visse paa at beholde denne Udgift; men hvad Udsigten til Ainerkjendelsen af Eendomsretten til Rkeden angaaer, da forekommer den mig at stille sig særdeles tvivlsomt. Med Hensyn til Anmærkningen angaaende de 50 Rk. til Revisionen af Blindeninstitutets Regnskab, da er det ganske vist, at naar der ikke forøvrigt var Grund til at foretage Forandringer ved Finantsloven, vilde det være urimeligt at sende den tilbage til Folkethinget, for at faae to Rk. mer, der alligevel staae ørkesløse, til at gaae ud. Derimod maa jeg tilstaae, at jeg netop ved den ærede Ministers Dplysninger har fundet meget mere Betænkelighed ved at lade Bestemmelsen i § 9 B. k., om Justitsembedsmændenes Gagering, blive staaende. Til Støtte for min Opfattelse, at der her kun er Tale om en Bemyndigelse, som gives Ministeriet, skal jeg imidlertid dog gjøre opmærksom paa, at der jo staaer: „Herunder 15,000 Rk. til de Embedsmænd, der i Finantsaaret sættes paa fast Gage“, men at der aldeles ikke staaer, hvilke Justits-Embedsmænd, hvor mange, eller om det er alle de i Finantsaaret ledigblevne Justitsbetjent-Poster, der i Aarets Løb skulle besættes med Embedsmænd paa fast Gage. Det er aabenbart, at 15000 Rk. ville paa ingen Maade være tilstrækkelige, hvis der i Finantsaarets Løb skulde blive en stor Deel Justitsembeder ledige. Jeg maa derfor vedblivende holde paa, at jeg ikke kan betragte det som Andet end en Bemyndigelse; hvorvidt Ministeriet vil ansee sig for bundet indenfor Grændserne af den Bevilling, der er fastsat, er et ganske andet Spørgsmaal; men for Landstingets Vedkom-

mende indseer jeg ikke, at Bestemmelsen indeholder noget som helst Andet end en blot Bemyndigelse. Forsaa vidt den ærede Minister har udhævet den Bestemmelse at: „den fastsatte Gage ansees som foreløbig, indtil den ved Lov er endelig bestemt“ — og „ved Lov“ kan der dog ikke forstaaes Finantsloven; men der maa jo være meent en almindelig Lov — saa maa jeg dog gjøre opmærksom paa, at, om ogsaa Ministeriet til næste Aar forelægger et Lovforslag i saa Henseende, er det jo dog ikke vist, at Rigsdagen gaaer ind paa Lovforslaget, ligesom det heller ikke er vist, naar der fremkom en Lov herom, og den ene af Rigsdagens Afdelinger heri gjorde Forandringer, paa hvilke den anden Afdeling gik ind, at Regjeringen da til syvende og sidst vilde tiltræde disse Forandringer. Det kan altsaa gjerne være, at vi kunne komme til at vente en lang Række Aar paa en saadan endelig Lov. Bistnok veed jeg meget godt, at Finantslovens Bevilling kun gjælder for eet Finantsaar; men dersom man nu i enhver Finantslov, som kommer frem i den mellemliggende Tid, gjentager den samme Bevilling med den samme Betingelse, at „den fastsatte Gage ansees som foreløbig, indtil den ved Lov er endeligen bestemt“, saa vilde denne foreløbige Tilstand jo kunne vare en overmaade lang Tid. Jeg troer altsaa, at der vel kunde være Anledning til at overveie, om det ikke vilde være correctest at lade denne Bestemmelse gaae ud af Finantslovsforslaget for det næste Aar.

M. P. Bruun: Jeg kan ganske henholde mig til den sidste ærede Taler og beklager, at jeg, efter hvad den ærede Minister hittede, maa have misforstaaet Justitsministerens Udtalelser i Folkethinget. Denne Udtalelse har forekommet mig at tale meget stærkt for at betragte hele denne Bestemmelse som en Bemyndigelse, ligesom dette ogsaa forekommer mig at maatte ligge i Ordene selv og næsten at være en Selvfølge, fordi man dog virkelig ikke igjennem Finantsloven skulde tage en saa vigtig Bestemmelse som den om alle juridiske Embedsmænds Ansættelse paa fast Gage. Man kan forøvrigt være fuldstændigt enig i selve Sagen, uden derfor at kunne berolige sig ved, at Bestemmelsen tages igjennem Finantsloven. Hvorvidt der nu kan være